

Womhaj Bóh!

Czytło 51.
22. dez.

Pětnik 11.
1901.

Szerbiske njedželike łopjenka.

Wudawaju ło kóždy šobotu w Smolerjez knihičiznjejetni w Budyšinje a šu tam dostać ša šchwórtlětnu pšchedpłatn 40 np.

H o d y.

ody — to je kichesczianski šwjedžen, kotryž je wot wšěch rócnych czašow starym a młodym najlubšy. Zadyń dźiw! Hody šu šwjedžen lubosće, a lubosć šwjěbali a dobywa wutrobu, lubosć je Bože šlónzo žiwjenja. Tež druge kichesczianske šwjedženje šjewja nam lubosć Božu, ale hody nam ju nanajlubošnišo a najjašnišo pokasaju. Mjech nam předuje ciziki wjatk tu hlubokosć, jutry tu wěštosć, šwjatki šwjate wšomjo lubosće, hody pšchipowjedaju nam: šlódke a lubošne wutroby pšchewinja móž Božeje lubosće, pšchetoz tak je Bóh tón šwět lubował, so wón šwojeho jejničkeho šyna dał je. Šodowny dar je Ješuš Khrystuš, wumóžnik šwěta. Šmjereč bė pšches měru hórka, hrěchow mšda naš cziwlowajo nam štajnje pšched wocjomaj šteješke, wěczna czmowota nam hrožeske, ničtò šo žiwjenja wješełic njemóžeske. Woprabdzje, nam bė wumóžnika trjeba. Mny trjebachmy šbóžnika, šo by wón był šbože ša naške duške, trošcht naškeho šwědomnja, radosć šrudnych, wobčeženych a hubjenych, — šbóžnika, kiž roššwětlil se šwojej wěrnosću bėdných woczi, kiž wujedna se šwojej křwju cziwjestwo, kiž pšches šwoju hnadu šo šmili nade wšchitimi — šbóžnika, kiž by był wješełe dźečzi, mēr starych. Zako tajti wumóžnik a šbóžnik narodži šo našch luby Ješuš, wot Boha, šwojeho Wótza jako jejnički šyn nam daty. W nim šjewi šo

Boža lubosć, šmilnosć a křasnosć. W nim mamy dopjeljenje wšchitich wěščenjow, křlěb wěczneho žiwjenja, šwětko šwěta, horještawanje a šbóžnosć. Boža wšchomóz dźerži njebeša a šemju, šwěty a hwědy w šwojej ruzy, wón roššěluje křony a křalowske křony, ale jenož jejničkeho šyna mēješke a teho wón nam da. Móžesč ty hlukotosć tajške lubosće wopšchiječ.

Ma šajke wajšnje dostawa šo nam tutón dar? Zako dźečzo w žlobiku ležo, powjeda nam šwjate pišmo. Bóh šejini šo cziłowjet, wón šo njehašbowaske šo wupróšnič a wotrocžowny šchtalt na šo wšac. Žana wotrocžowa bojosć njedyrbi dale cziłowjetow wot Božeje šwjatosće šdalenych dźeržec, wěczny šudnik pšcheměni šo do mškosćiweho Wótza, pšchi žlobiku w Bethlehemje je cziwjestwo šašo nawukte šo modlic: Wótče naš, kiž šy w njebešach. To njebešte dźečzo prošy, šo bychmy je lubo mēli a horje wšali. Šamóžesč tvojw wutrobu šwjerdžic a tajtu proštwu tvojeho šbóžnika šazpěwac? Našcha šbóžnikowa lubosć naš wšchitich pšcheminje. Pšchetoz ša wšchitich je našch šbóžnik šo wobradžił. Tak špěwaske jandžel: Ja pšchipowjedam wam wulke wješełe, totrež wšchemu ludej šo dostanje. Tu šu jenož wšamtnjeni, kiž šo šami wšamtnu a hnadu Božu wotpokasaja. Džiwacž mohł šo kichesczian, šo je Bóh luby šnjēs runje našch šwět tak lubował, wjele bóle dyrbjeli mny doczafacž, šo by wón tutón šwět, kiž je pšchepjeljenje š hrěchom, křiwodu, bješbóžnosću, njepokřusćnosću, njeměru, hidžił, jón šurowje křoštak a šudžił, ale nē — wón poška šwojeho šyna,

niz, so by bñet budžik, ale so by cłlowjekow sbożnych cżinik. Tcho mjekeł ǝo, o fcheječijanstwo. To je naša radość w žiwjenju a wumrjeczu. Tón pať smjeje tñude hody, kiž hwojeho lubeho sbožnika njewita jako hwojeden- sledo hošcja. O, so by wón t nam wšchittim pšichhadžat a sbožnoje poźne, žohnowane, mjekele hody wobradžik, so bychmy junu i jandželeni spěwacj mohli: Čješč budž Bohu we wyšokofczi, mēr na semi a cłlowjekam dobre spodobanje. Hamjen.

Pucjowanie po Bozim pišnje

abo

tafje mykłe nadeněžech, Bože słowo cžitajo.

Podawa hñwerny cžitaj „Pomhaj Bóh-a“.

1. knihi Mójšafowe.

(Potracjowanie.)

31. itaw.

Zatub cžela se hwojimi wot hwojeho pšichodneho nana Labana.

I. Schucžka 1—21. Zatubowe stajne jenafje sbože Labana a jeho hñnow rošhori a šbudž jich šawiječ. Dofelž woni jěrje wo nim rěča, dha hebi Zatub pšheje, so by jwajst i Labanom rošwjafat. Bóh ham pšchitidže jemu napschecžo, hdyž ǝo jemu po wótznym kraju stajheče. Rospominašchi wšcho se hwojinaj mandželstima, cželnje wón šradžu se wšchěmi hwojinu i Mesopotamsteje, jako ǝo wozwzy tšhachu.

1. A Zatubej bu powjedžene, so bėchu Labanowe džeczi se šawiječj Zatuboweho pšchibwazeho bohatstwa dla mjes ǝobu prajije: Zatub je wšchitke kubło našcheho nana pobrat a wot našcheho nanoweho kubla je ǝo tak wobohacžik.

2. A Zatuba bychu tafje njesprawne słowa šawječe mjenje šajimale, by-li jeho pšichodny nan na jeho stronje stať, tak pať tež widžechje Labanowe woliczo; a hlaj, wono njebešche t njemu jako wčjera abo šawčerašchim. Tat wón spóšna, so jeho šwafajo jenož to šjawnje trubjachu, šchtož hebi pšichodny nan myšleiche, a so bė ǝo Labanowa přjedawšha dowěra mēnila se šawiječu a i njedowěru.

3. A Knjes, jako ǝo Zatub w tafjej cžehnosčzi i modlitwu Bohu pšchitili, so by jemu šaradžik a jeho šakital pšchēd nje- šwjatym narodom, džechje t Zatubej wo šnje: Wročž ǝo šažo do hwojeho wótznego kraja a t tvojemu pšchecželstwu; ja čžu i tobu byčž na dompučžu, kaž hñm dotat i tobu byť.

Tež tu mamy po powješčzi kručje rošžēlicž mjes tym, šchtož je Bóh jemu kašat, a šchtož je Zatub poidžichcho cžinik. So je wón dněbjať šradžu cželacž, šchtož jemu Laban wumjetuje, to njebe Bóh jemu kašat.

Knjes pomha hwojim cžasto bóle pšches šawiječ bjesbóžnych, tñiba hdyž jich pšhe wšcho po jich woli imjehečzi.

Derje bė, so njeje Zatub šchēšč lēt do teho hwoje pšchēde- wšacje i mozu wuľonjať. Tėhdy njėdy wón Božu wěstu kašnju ša to mēľ; tež by wón tēhdy prošim wuľahnyť a by ǝo tak do šwytowanja pšches tñudobu podat. Tėhdy, hdyž nimasch křutu Božu kašnju ša to, šchtož mēľ cžinicz abo cžehož mēľ ǝo wšdacž, hacž mēľ wotēšč abo wštacž, hdyž stejich jako na rospucžu, dha je derje, hdyž i waha šwytasch, ale tež ǝo hinať wodžicž dasch, hdyž ǝo cži i pošpytom prawje njekula. Ale hdyž cže Boža wola jašnje wola, njemēj tñwile, so by cžēščoščje a njelubojče rospominať, ale tam ǝo kručje rošžubž. Šchtož je tebie wolať, tón šawječe tež wuľonjať.

4. Na to pšēla Zatub do Labanoweho domu, hdyž bė Zatubowa hwojba, a šawola Rahelu a Leju na polo t hwojemu štablu, so mohť ǝo tam i nimaj mjes hñwēdama ščēšč.

5. A džechje t nimaj: Widžu, so waju nanowe woliczo njeje te mni jako wčjera abo šawčerašchim tēhdy, jako je mje nucžik, so bych pšchi nim wštat; a tola nima i prawdu žaneje pšchicžinu, so je pšchemēnik hwoje šmykjenje, pšchetož mojeho wótznym Bóh je so mnu byť, je mje požohnowať, jako nēhdy jeho, i mojimi frczelemi.

6. A wój wštej a móžetej mi hñwēčicž, so hñm se wšchej hwojej mozu waju nanej šlužik.

7. Wšon pať je mje jebat, hñydom přeni křocz, hdyž hñmój jednatoj wo mšdu ša moju šlužbu, a nētko pšchi pošlēdnjej šchēšč- lētnej šlužbie je džechacž křocz moju mšdu pšchemēnik; ale Bóh jemu njeje dopuščicžik, so by mi mohť šchfodžicž.

Licžbu džechacž nimasch tu jako wšchēdne cžihlo šrošhmicž, ale jako cžihlo, kotřez ma dospołnošč a doľonjenje wšnamjenicž (hñzo hñowo ša tule licžbu pošajnje nimala we wšchēch rēcžach na nēšchto wopšchijaze a hotowe): wšchē móžne pošpyty, kaťež jenož je hebi mohť wumyšlicž, so mohť poštajene wumēnjenja t hwojemu wužitkej pšchemēnicž, je wuščērat. Pšchemēnjenja pať, i kotřymiz je pošpytať, počahowachu ǝo, kaž dale šhominy, na wšchēlafore družiny pišancho stotu: pať mēješche jenož ta, pať druha družina šatubowa byčž, runjež mējadu tola po wumēnjenjach wšchē šatubowe byčž. šatub, so by mēr wobšhowať, telkož ham šamō, njeje šabanowych pšchemēnjenjow dla mōřfotať, a šnjes je byť i nim, so njeby pšēla šchfudowať.

8. Hdyž šaban džechje: Pišane — te, kotřez ǝu cžorne i nēfotřymi bēłymi blecžkami — budža twoja mšda, dha wuľahny žyle štablo pišane. Hdyž pať džechje: Blecžkojte — te, kotřez ǝu bēle i nēfotřymi nacžotř blecžkami — budža twoja mšda, dha wu- ľahny žyle štablo blecžkojte.

S teho špōšnajemy, so je šaban se šamyškom wumēnjenja i šatubom nēhdy tak pošajit, so mohť je wuľožowacž žyle tak, kaž by mohť i nimi šatuba šjebacž.

9. Tat je Bóh wšcheho nanowe kublo wšat a je so mi dať; ja pať nješhym, jako mje waju bratšja winuwa, wšcheho nanowe kublo frangť.

10. A so je Bóh se hwojej wšchēhomōžnej ruku šawēče wšcho na moje šbože wodžik, wēm i teho, šchtož je mi se słowom šjewit. Hdyž pšchitidže cžaj, so ǝo wozwzy pšchi wozahanju přeni raš po wumēnjenjach mjes namaj poštajenych doškatowachu, pošēhnych hwojej woczi w nozy šwizh, a widžach wo šnje, a hlaj, borany šlakachu na pišane, blecžkojte a šrořate wozwzy, hacž runje bė tola tēhdy wšchōn slōt w štablo jenobarbny.

11. A jandžel Boži džechje te mni wo šnje: šatubje! A ja wotmolwich: Hlaj, tu hñm.

12. Wšon pať džechje: Pošbēhni wšchaf hwojej woczi, a hlaj, wšchitke borany šlakaju na pišane, blecžkojte a šrořate štablo: i teho šhōn, so budže wšcho mlode tež tafje a pošajim twoje. Pšchetož ja hñm wšchitko widžat, šchtož šaban tebi cžini, kať wōn tebie se hebičžnych pšchicžinow na hwoju šlužbu towa, a kať wōn tebi se šamej hebičžnoščje a nahrabnoščju stajnje twoju poštajenu mšdu křotičji. Těmu budu šadžewacž, budu tebi na poštajenu mšdu dopomhacž, ale tež šabanaj pšches hōřtu šchfodu šacžucž dacž, so njebudžech dale wjažh žohnowanje ša njeho, by-li wōn tebie dale pšchecžtwo mojej woli čžyť na hwoju šlužbu šdžeržecž.

Kaťe ǝu jehnjata barbjene, šložuje ǝo po tym, kať ǝu borany barbjene: to je šatož tuteho šona. šatub je i tym šlubjenje doštat, so doštatne šabanowe žohnowanje Bože ǝo nētkole jemu doštanje. Tcho dla bėchu jeho mudre šrēdři njetrjebawšche, a pšēla nješju stajnje i wušpēchom. šnjes tak, jako je nēhdy, so by prawo přenjeho naroda a nanowe požohnowanje doštat, telčž wšchēdneho cłlowjeka naložowať, kať je tež tu i šabanom cžinik. So njeje i tym prawje cžinik, cžuje drje nētko tež šam. Tat nje- mēješche žyle njewomasane šwēdomje, hdyž šwafajo jeho wino- wachu, a teho dla mjelczi rospomjedajzy hebi to se hwojinaj žonomaj wo tym, kať je wōn se hwojinu šrēdřami pomhať, so by ǝo jemu Bože šlubjenje doštať.

Tať bė ǝo šatubej šame Bože šlubjenje doštať, doniž bė ǝo na šabanowe bjes mēry šurowe wumēnjenja šwajafat, kaž nēhdy, hdyž ležechje šamlatki na šamjenju Beth-El. S tym pať ǝo hiščchje njepřaji, so je ǝo jemu naložena lešnosč tež wo šnje radžila. Wēche-li tež jeho mšda bjes mēry jara šnadna, dha ǝo jemu jenož šlubiti, so budže wšcho hinať, hacž hebi cłlowjek myšli.

Wšy pať rospominajzy šatubowu lešnosč Boha prošhymy:

Daj, so bych se wšchēmi
Tu w dobrym mēře wštat,
Kaž ǝo mi šaleži;
A bych-li nēšchto doštat
Wot cžajnoh' bohatšwa,
Dha, šnježe, šwarnuj mje,

So niczo nieprawoś
Mi mjes nje niepichadźe.
(Potraczowanie.)

Advent.

Łeć Anjeła posłchujcie,
Tón słubieny k nam dze,
Pucź jemu pichichotujcie,
Wón troczt a śwětko je,
Wóh, kiz naś njesastorezi,
Nam Ssyna pólacź chze,
Duż wotewrće nět woczi,
Wón zyle blisło je.

Naś wumóz, kizku lubość
Tón Anjes nam podawa,
D dusche, mjeje radość!
Wam durje wotamta,
Chze wot hrěchow naś wumoz,
Wot śmjerće, skażenia,
Wón chze bycz naścha pomoż.
Naś dowjesz do njebja.

Wón pschidźe k nam na śwěće
We wulkej kłudobie,
Wacź na ho wobczajnosće
Sa naś, we lubienstwie,
Sso swojey mozy śdźerzi
A śaprie njebieśa,
Wón dźeje sa naś k śmjerći,
S tym swój stut dokonja.

Wón dokonja, dha czeleje
Nět Boha i kłwalenjom,
Dzał wumóznilej njeje
S kłwalobnym kłerłuchom,
Wón pomha wschittim i hnady,
Wschej schodze wobara,
Nam dusche sjozi rady,
Budź duscha dzałowna,

Ty pscheczelo wschěch ludzi
Njesacziś, Jesu, naś,
Ssyn naiche sboże wschudze
Nět a teź kózy czaś,
Nam pomhaj pschewin'c' hrěchi,
Daj naśchim duscham mēr,
A śacze hrěschne śmęchi,
Nam wotewr k njebju cze.

Cze chzem posłchować
Nět hac do węciznosće,
Hac budzecz naś ham wołacź
Wsched twój trón krasnosće,
Tam bny my węcizne tvoj,
Nam niczo njebrachuje,
Hdźeż nam'faju ho hwozi
Tam sbożni dospołnje.

Ernst Helag.

Śwjata Boża nóz.

As bęche jara rějata hymna nóz; bęły śwěcziaty kłęch
wobczawajće śmiersnjemu semju, a kłeborne mębachowe
śwětko dawajće na śmiskim wobdżezu kłakajo jakne śwěczi
błyskotacź, jako bychu ho njeleżowne deimanty błysczęte. — Ze
Boża nóz, śwjata nóz; Wóh tón Anjes pólcele swojich jandzelow
dele, so bychu cłowiste wutrobny pruhowali, a tym mēr podali, kiz
hu po mykłach teho najwyschęcho žiwi byli, a so bychu napomi-
najo wo wutrobny tych kłapali, kiz hu bjes rosmyslenja žiwi, a
wotomistnjenjam ho bjes wużiwania minyć dadźa, kotreż mogli
wjele dobrego pschijnęc. —

Luby cžitajo! Jandzeljo pschidnu pschi swojim puczowanju
też k twojim wotnam, w twojej istwiczcy woni tebie pytaja a
pracheja ho tebie tak prawje należnje, hac by w twojej wutrobje
też derje pschihotowany sa hodowne wjehele.

Hac by hebi mykłi a ho starał sa m ojach śarichich, sa žonu a
džęci, sa bratrow a kotry a twojich pscheczelow, a hac ty też
tych sobyt njeby, kiz nulu czerpja, a kotrymž mōżesz se swojim
samozenjom a samōznosću hodowne wjehele shtowac. —

Hac je adventist czaś, pschihotowaniski czaś, twoju wutrobę
wućizęci, so je pschihotowana, sboże hodownego świedzenia do
hebie pschijęc. — Miz wschudžom budza jandzeljo wjehele „Haj“
śakthęchę, w nękotrych haj, we wjele domach budza jim śrudne a
njespotojne mjeswocza napshęchęwo hladac. —

Tam je nusa a starosę, tam paś wshęchodosę, shtoz ho bjes
rosoma wużiwa, njeby temu cłowjęci tak wjele czaśa wostajile,
ho ham na hebie dopomnic. — Woni śapomnicu, so tón kłwędęst
lubośće tu k temu je, nutshod pola hebie śameho džęchę, tych
swojich i wshębitej lubosęu wobdawac. — Nět je kłapanje
jandzelow jich nastrozalo, ale woni njeswędza hebi nětko pomhac
a hladaja pomoż pytajo k jandzelam. — Jandzeljo żaruja też
i tymi żarowazymy a posłaknu ho do kłęha a proscha Boha
w njebiechach, so by shtytnu duschu kłudęcho cłowjęla roshęwętił,
so by ho posłchunęla, śacuzęca wshędnęcho dnja wotęzajęc, a džęlowna
bycz węcizne lubosę, kiz je w hodownej powjęci dopjelnjena. —
A hodowne swomy swonja, wone kłęca najprędy i daloka a
wutke, potom cziśchę ho shty pschęzo blize a blize. Woni ho
shtnocza se shtami druhich swonow a hdyż nětko shtnocęne
wshęte wyshtajo śary hodowny kłerłuch pschipomjedaju, potom
puschęzi ho mēr Wōzi też do wutrobny teho, kotrehoż bęchu jandzeljo
w jęcho śamotnej istwiczcy wubudžili i jęcho śrudnęcho bycz. —
Jandzeljo paś roshęchęchęraju swoje kłidła, a wrōczę ho śakto
k temu, kiz je jich pólak, woni hu swoje pōkshęwo dopjelnili, a
hodowne shtwjenje namata wotkłōh też we wutrobje teho wot nich
wobshęitanęho: Mēr na semy a cłowjęcam dobre shtobanę.

Atncęze, shtncęze do wutrobny
Mi, o swomy hodowne,
So bych ja był wubudženy,
Duscha njęch ho posłchnje,
Kiz we tamnej Wōzej noży
A jandzelam we wrōczelach,
A njęch spęwa sobu kłōhy:
Czeję budź Wōhu w njebiechach,
Mēr tym cłowkam na tej semy,
So ho wschittim lubi rjenje.

Ernst Helag.

Wshęlate i bliska a i daloka.

— 11. lętnik naśchęcho czaśopisja ho k kōznej blizi. S lubo-
sęiznymy kłowami ho w pōslednim cziśle „Wshęlnęstęho Pōkła“
na naśch „Womhaj Wōh“ spomina a ho lubym Sserbam porucęuje.
My też pschi kōznu tuteho lęta naśchich pscheczelow proshymy, so
bychu swojich śnatych na naśch „Womhaj Wōh“ kędźblinych cziñili,
so bychu hebi też na nowe lęto naśche kōpjeno śakali. Wone chze
bycz njeđęliste natwarjenje sa naśche lube kłębise domy. Dostac
je w pschędawajnjach Serb. Nowin kōz też pola kłęjow duchow-
nych. Sa kłudnych rad „Womhaj Wōh“ darmo damy a chzyli ho
kōznu potriebni, kōtř chzedza „Womhaj Wōh“ rad cžitac, w prawym
czaśu pola swojich kłęjow duchownych samowic, kōtř jich żadania
redaktorej pschęczęliniwo wosshęja.

— Druha komora śakshę hejma je pschi wuradžowanju
śakshęcho nacziśla dla pomyschenja dothodnęcho dawla na to
džiwata, so njeby ho dawł sa kłęnich ludzi njepomętnę pomyschil.
wshębe hebi žada, so bychu tajke swōjny, kiz maja wjazy džęci
sęwicz, wshębite pōlōzenie dostale. Tole wotmyshlenje węcęze po
zlyhm traju powshęttowne pschihłōgowanje namata.

— Hdź bęche pschęd kōtkim hişęchę wjele duchownishę
kandidatow, kōtř podarmo na duchownise shtojnitwo w Śakshę
czaśach, ho śda, kōz by śakto na duchownych pobrachowac chzylo.
W Sserbach wshęat w tu kłwilu hişęchę nusa njeje, ale w Nęm-
zach ho pōśaję, dotęz je ho tam wjele kandidatow wucęstwu
pschibowrocęilo. Pruhowanę wōlbowshęmanosę je na Wshęala
pschęd konsistorstwow w Drazđżanach jęnoż 15 kandidatow cziñilo

— to je położja tych, lotsiż bychu ǰo prędy něhdy na pruhowanju wobdźěliłi.

Pšches čžemnosć i žiwětu.

Někotrych domach ǰo hižo hodowne sčtomny žiwěčachu a hodowne thěrłuske saktinczachu. W hosćenju „t běłemu jelenjej“ ǰo tež žiwězy žiwěčachu; ale to njeběchu žane hodowne žiwěčki, a shtut spěwanja tež s korečmi- neje shtwy pšchindže na hodownu hašu, ale to njeběchu žane hodowne thěrłuske. Pawoł Napascht, přemi džělaczet fabrik, scžini hebi wješetlu hodžinku. Wón mějšeke dobru saktinczbu a běše dženska t kemu hodowny dar dostał; wón móžeše hebi to popščež. Doma wšak jeho mandželsta Hana na jeho čžalafše, a tšilěna Mařka jenolětnemu bratšijej wšelake rjane wězi wo Božim džěšču powjedaje, kotrež nětko pšchindže, a wo hodownym sčtomnje, kotrehož žiwěčki ǰo bóršy saktinczachu. Hana drje tu a tam žedžo na čžemnu hašu pohlada, ale wona žiwjeho Pawoła inajšeke a ǰo nježiwjšeke, so wón dženk džěke wosta hacž hewak; wón džě běšeke wješetlu pachol. A hdyž macž Hanje drubdy wo modlenju a lutowanju pišaje, by Pawoł s ramjenjomaj scžahował a prajił, so stara žona njeje s čžahom potrocžila, a Hana by pšchindžowala a pšchindžila, so je čžlowjet w žiwjenju tola jenož juntrócž młody a so dyrbi w młodošči žiwjenje wužić.

W „běłym jelenju“ pijachu a ipěwachu a powjedachu, a s maleje pšchindžiny běše swada nastala, a Pawoł Napascht běše ǰo rosnjembril a běše wotoko hebe bil kaž džiwil a na dobo Pawołowy pšchecžiwnik na semi ležeše — jeho křina rula běše jeho porašyla.

Tręcheny ani stawežla njehibny. Póžlachu po lětarja. Lětar jeho wotnjejěž da. Polizija pak Napaschta do jastwa wot- wjedže.

Pawoł Napascht w jastwoje! Běše to móžno? Tón muž, kiž běše stajnje na to džeržal, so ničto ničo shto na jeho prajicž niemóžeše, tón muž, kotremuž dyrbješe tež jeho žona najlěpše žiwěčenje dacž, so mějšeke dobru wutrobu? Nětko tam wón ředžeše a widžeše towaršcha pšched řobu ležo — a wón sam běšeke wšchón prosty. A potom myhłeše hebi na žwoju žonu a džěčki. Wčera wječor w tu samu hodžinu běše wón hodowny sčtomny pšchil, a nětko — ǰo jemu křly s woczow lijach, wón pšalafše kaž džěčo.

Doma — ach, kaži bē to hodowny wječor! Hosćenzat běše řlžobnu holžu t jeho žonje pšlak, a ta běše wěz naj- hóršcho wopřkala. Wona drje běšeke prajila, so Pawołowy pšche- cžiwnik hiščeke morowy njeje, ale so w thorowni leži a so móže jutše wumřecž.

Hana hórke křly pšalafše, a Mařka ǰo praschěše, hacž ǰo žiwěčki na hodownym sčtomnje hiščeke njeřakwěča, a hacž nan hiščeke njeřchindže a hacž macž Božemu džěšču hiščeke durje wotewricž njecha.

Jako ani nan, ani Bože džěčo njeřchindžeshtaj, ǰo Mařka do ipantja da; macž pak žylu nž pšalafše a žane ipanje jej do woczow njeřchindže. A jeje mužej do jastwa jej myhłe řhwatachu a t jeje starej macžeri. — Sčto budže macž prajicž? —

Hodowne žwoju běchu wotřwonił; duž ǰo durje wotewrichu a Hana do řhže řhwatafše, a pšched nej stejšeke Pawoł. Žeho woblicžo běšeke blēde kaž řčena.

„So tak daloko pšchindže,“ praji wón, „řebi njemyhłach.“

„Řobu džakowano, so je řiny!“

„Daj, Hana“, inapšchecžiwil Pawoł, „ale to nam ničo nje- pomha, hdyž drube žiwjenje njeřapocžnjemoj. Hana, řhobžach pšchi řlubiny a bych tebe řobu nuteřčahnył, hdyž mi njebychu řchupřny wot woczow padnyłe. Běše wulki čžah t wobrocženju. Řhlednje pječž dnjow řym řhwile mēł, řebi na naju žiwjenje pomhłicž. Wudu, kaž mi řudnik praji, dla čžěkeho čžěłneho řranjenja hiščeke raš tti abo řchtyri njeđel do jastwa dyrbječž — ale Hana, hinat dyrbi byčž!“

A hinat běše. Dla čžěłneho řranjenja drje dyrbješe hiščeke 4 njeđele w jastwoje ředžečž, ale do korečny wón wjazy nje- řhodžeše. Žedyn hodowny řwjedžen po druhim pšchindže. W domje přenjejo džělaczerja Pawoła Napaschta ǰo pšcheco wješetle hody řwječachu. Tam nětko se řbožownymaj starřchimaj

tši derje woczehnjene džěčki hodowny řwjedžen řwječža. Mařka je s bratřikom a řotřicžu hodowne thěrłuske nawukla. Woni hodowny wječor jedyn thěrłusky po druhim řpěwaja; pšchetož řpěwanje je radošč džěčki, a woni wjedža, so se řwjoim řpěwanjom nanowu wutrobu řwječeta. Mařka runje hodowne thěrłuske s tymi „małymi“ hiščeke raš wuřpěwa. Wona wē, so nan řa řchtwócž hodžiny domoj pšchindže. Řhlednje lēta nan řenje t wobradženju pođže pšchichol njeje. Pšchetož pšches čžemnosć je t řwětku, t hodownemu řwětku dořchol.

S o d y.

Wšchecž nam nětko řašo, o řwěda hodowna,
Sšwēcž nam nětko řašo, o řwěda řnjefow,
Nuts do wutrobow, nam řluboko řwēcž
Daj nam w řubosčci řbžnym byčž.

Sašo pšchindže nž, ta řwječena t nam,
Kiž je to řbože řwěta pšchindžka nam,
Wšchecž pšchpowjedaje, wšchē řwěčki wy:
Řnježe, nash řbžniło, trowi řmy my.

Trowi řmy wěčnje, o řbžniło řwěta,
Sa tobu njech čžehnjemy, o řubosče řēta,
Nječjeřta řubosčž wumōže jenicžny řař,
Wjeđe řař wřchitřch do nječjeřow řař.

Ernst řelaf.

Guřta řatař †.

Řrudna powjescž řlncžske řařđeny wđžen pšches řerřitu Łužicu, so běše nable řemřel Guřta řatař, wulzřakřlžny pškelnik nashcho ewangeliřo-lutherskeho řnihowneho towarřstwa. Řež nashke „Řomhaj Bōh“ řteji řarujo pšchi jeho rowje. Wōn je nam dolhe lēta řwoje rjane, natwarjaze thěrłuske pšclžak a tak nash řuby řerřiti lud s tymi thěrłuschemi, kotrež běchu s jeho pobožneje wutrobny won řpěwane, natwaril. Řa řmjerťnu njeđelu tuteho lēta je nam w nashim „Řomhaj Bōh“ řwōj pořledni thěrłusky řpěwal s tym napiřmom „Troscht na dworje mēra“. A Bōh je po řwojci njewuřlěđenej radže jeho nětko hižo wotwořal, so jeho čžēlo nětko hižo řpi na dworje mēra a jeho řuřcha čžahnył t řbžniłej, t kotremuž řhladujo wōn řwōj pořledni thěrłusky řlncži:

W řemřkim řiwjenju we řmjerťnym řraju
Sšwēcži wōn nam s rjanej nadžiju,
Doniž t nashim řubym w řbžnym řaju
Pšchindžemy pšches řnadu t widženju.

Wdy pak jemu pšchwořamny pšches row: Wēj řnuty džat
tež řa trowe džēlo řa nash natwarjazy čžahopiř t twarje-
nju Bōžeho řraleřtwa mješ řubym řerřitim řudom!

Gōlcž, redaktor.

Porjedženje.

W přēdowanju 1. abventa čžo. 48 njeđyrbi na řtronje 190, II., w 15. řyncžku „řapacžene“ řelacž, ale: řapacžene (eingefügt). Řa 1. řtr. 2. rowłola (Spalt) nima w 13. řyncžku „řahorjenej“ řlacž, ale: řahorjenej.

„Řomhaj Bōh“ njeje jenož řola řnjefow
řuchownych, ale tež we wřchēch pšche-
dawarňjach „Šerř. Řowin“ na wřach
a w Budyřchinje dořacž. Řa řchtwócž
lēta řlacži wōn 40 np., jenotřlwe čžiřla
řo řa 4 np. pšchedawaju.